

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentiss Sanctissimæ Virginis Mariæ Matris Dei

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1726

VD18 80217915

§. 3. Providentia Dei specialiter sese extendit erga bonas animas.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45581

quit, ridiculum ostentationem, quã deprædicat MARIA sui potentiam Filij: Dolendum sanè, quòd me hucusque non deturbaverit folio; expungendus proin mox foret hic versus è Cantico *Magnificat*. Sed Deus, uti faceret ipsum ridiculum, & magnam ipsius arrogantiam magnã humiliaret confusione, uti non voluit nisi simplici quãdam apparentiã. Cum Princeps hic aliquando esset in balneo, exiguo suorum stipatus Comitatu, Angelus quidam occultè, illius se induit vestimentis, ipsiusque assumens figuram concessit in aulam, ejusque famulos trahens post se assecras: Princeps egresso balneo, cum se totum solum aspiceret, neque amplius sua vestimenta inveniret, induere coactus est pannos quosdam centones, quos illorum loco ipsi reliquerat Angelus; unde percitus furore, & exiliens prærabie sub exili hoc apparatu, accessit aulam, non nisi flammam vibrans & ignes veluti desperatus, innumeris injurijs ac minis omnes suos obruens famulos: Sed hic longis tractibus absorbenda ipsi fuerat confusio; siquidem cum non agno-

sceretur sub hujus mendicabili specie, acceptus fuit velut ridiculus, temerarius, fatuus ac stolidus, contemptus, expulsus, parùmque abfuit, quia mactaretur verberibus: non diu duravit tragœdia, diutiùs tamen, quàm ipse voluerat; siquidem cum adductus esset coram Angelo, quem regio suo aspiciebat amictum murice, quémque tota aula velut suum venerabatur Principem; Cùmque per aliquas horas omnium exhibitus fuisset ludibrijs, Angelus in quoddam conclave seorsim abducto asperè suam exprobrans arrogantiam, efficaciter demonstravit illi infinitam suam à Deo dependentiam, & obligationem nunquam intermissam, quã teneretur divinæ ipsius misericordiz, quòd tanto tempore ipsum tolerans velut Alterum Luciferum non detrusit in inferni barathrum, & suis redditis ipsi vestimentis, suã exuit ipsum arrogantiam; Ex quo velut legitimus receptus princeps, modestus deinceps habere se didicit. Eheu! quàm facile est Deo nostram humiliare superbiam, nostròque nos restituere nihilo!

§. III.

Providentia Dei specialiter sese extendit erga bonas animas.

SEPTIMA hæc psalterij ipsius chorda magis suavi, magisque jucundo resonuit tono; siquidem at-

tollens iterum cogitationes suas usque ad infinitam Filij sui bonitatem, quem velut suum aspiciebat Patrem,

Historia jucunda & plena documento.

Providentia magis specialiter sese extendit erga bonas animas.

Deus hinc suam bonitatem extendit erga bonas animas.

Providentia magna
potest miracula ad
nutriendam servos
suos.

Patrem, velutque magnum Patrem familias abundantissimè prospicientem cunctis creaturarum suarum necessitatibus, ipsum laudat, ipsique rependit grates pro eo, quòd satiare dignetur hominum famem manu tam paternâ, tamque magnificâ ac liberali: ipse est; qui enutrit tam copiosè universum Israël's populum per quadraginta annos in deserto producens illis manna è providentiæ suæ thesauris, subministrans id illis per suos Angelos, qui Curia suæ cælestis sunt principes: Ipse est, qui saturavit famem Vatis Eliæ in suâ solitudine per ministerium Angeli; illam Danielis in lacu leonum per Prophetam Habacuc; illam Sancti Pauli Eremitæ in deserto per corvum afferentem ipsi in dies panem; ipse denique est, qui suam quotidie liberalem aperit manum ad suppeditandum alimentum non solum cunctis animantibus, quæ culpâ vacant, sed cunctis hominibus ipsum offendentibus. O si ingentia providentiæ ipsius miracula non forent tam usitata, quanto majori admiratione aspiceremus illa! quanto stupore maneremus defixi tanta intuentes continuè prodigia!

Dens melius nutrit animas, quam corpora.

Nihilominus, quia nulla necessitas ipsi tam cordi est, sicut illa animarum ipsam Esurientium, maximum quoque ipsius est desiderium satiandi illas. Nulla unquam anima tam ardentè esurit Deum, tamque ipsius fuit famelica, sicut

illa Sanctissimæ Virginis, & nullatenus unquam illa copiosius fuit exsaturata, eò quòd repleverit is ipsam ex eo, quòd omnes suas æternas facit & constituit delicias; ipse sibi subtrahit, si ita loqui licet, ex ore panem, ut hunc dispergiatur illi, eò quòd ex eadem nutrièrit illam substantiâ, quâ nutrebat se ipsum. Unus idemque Filius Unigenitus, qui replet Patrem & Matrem, est vita amborum; sed quòd summè consolari nos debet, est, quòd communicare nobis velint ex suâ abundantia: *Saturati sunt filij, & dimiserunt reliquias suas parvulis suis*, *Psal. 116. 9. 14.* Nimium est, divina Mater, nimium est, ad saturandum te abundantissimè, quòd sola tu habeas Filium hunc Unigenitum qui sufficit ad nutriendum tam genialiter ac jucundè Patrem suum æternum: Tu affluis, tu superabundas, communica nobis ex tuâ abundantia, amabilis Mater, nec sola tuum habeto Filium, reliquias dimitte ex eo & nobis parvulis tuis.

Hem! nonne per illam inæstimabili hâc fruimur felicitate, quòd nutriamur propriâ substantiâ Dei? siquidem quâ ratione potuissimus illam recipere in sanctâ Communionem, si divinitas tota spiritualis, & infinitâ ratione omnes transcendens sensus, se non demississet ad accommodandum se nostræ infirmitati; & quòmodo id fecisset, nisi induisset se carne humanâ? & cui

Obligatio, quâ tenemur Sanctissimæ Virgini.

tenentur omnes mortales de hac illi data, ad dandum illam nobis aded proportionatam infirmitati nostræ, nisi Virgini Sanctissimæ? Si solus Pater nobis suum dedisset Filium, totum divinitatis suæ refulgentem gloriâ, quomodo recipere ipsum potuissimus? Erat hic cibus fortis nimium, uti egregiè discurret Sanctus Augustinus, pro debilitate nostrâ velut parvulorum adhuc infantium; oportebat transire illum per uterum Matris, & effici velut lac proportionatum infirmitati nostræ: *Oportuit, ut mensa illa lactesceret, & sic ad parvulos perveniret.*

August.

Esurire debemus sacram Communionem, ut ex eâ hauriamus fructum.

Venite, filij mei, invitat nos Sanctissima Virgo: Venite ad splendidam se jucundam mensam, quam Pater æternus & ego praparavimus vobis; Ipse dedit Divinitatem ipsius, & ego subministravi ipsius Humanitatem: Invenietis utramque unitam in Sanctissimâ Evcharistiâ; Venite & comedite panem hunc vivum, descendentem de cælo; sed esurire oportet illum: *Esurientes implevit bonis*: Siquidem nonnisi famelici degustant delicias divini hujus alimenti, ac toti satiantur ex illo: Nonnisi qui ingenti flagrant factæ communionis desiderio, qui frequentant illam profundâ cum reverentiâ ac ardenti amore, maximos exim hauriunt fructus, lucra percipiunt & commoda.

Anima ge-

Et unde oriuntur cuncta nostra

tædia, omnes nostræ negligentia? ^{stans mundum, non invenit gratiam in Deo,} Cur non videre est omnes Christianos languere præ desiderio & sacra erga divinum hoc alimentum emori fame? nisi quod omnes tepleantur & disfluant vanitatibus & voluptatibus mundanis, quibus se pascunt & reficiunt: Hi gustare nequeunt Deum, eoque nimum degustent creaturas; siquidem anima magnificiens mundum, parvi facit Deum, & cui omnia est mundus, nihil illi est Deus. An sit in mundo magis infelix, magisque deploranda conditio, quam eorum, qui contemnunt, vel accedere frequenter negligunt ad sacram Communionem? Eheu! private se Deo voluntariè, nonne sit ratione quâdam condemnare seipsum?

Interim Sanctissima Virgo suum absolvens Canticum, addit animum Abraham, & toti posteritati illius, assecurans eum, quod semper DEUS suis complectatur brachis Isaacem, velut dilectum suum filium, juxta factam ipsi pollicitationem, quodque nunquam sit derelicturus illum: *Suscipit Israel puerum suum, sicut locutus est ad patres nostros, Abraham & semini ejus*; sed posteritas hæc non est illa carnalis Judæorum, quia hi derelicti videntur à Deo, sed illa spiritualis Christianorum; cuius S. Paulus Apostolus facit mentionem.

Siquidem nonne ideò nuncipatus

Magna
consolatio
pro Chri-
stianis.

patus est Abraham à Deo Pater
credentium, id est Pater eorum,
qui veram tenent fidem: Hi ergo,
qui possident fidem, legitimi sunt
ipsius Filij: Non igitur vos estis,
infelices Judæi, qui tanto cum
horrote execramini solam veram
fidem, quam Messias stabilivit in
mundo: sed vos Christiani estis,
qui profitemini & amplectimini
illam cum reverentiâ; vos qui es-
tis veri filij Abraham: Ad vos
igitur omnia hæc munifica & mag-
nifica diriguntur promissa, quæ in
veteri Testamento fecit DEUS:
Ad vos quoque spectant illa, quæ
data sunt in novo; in vestrum fa-
vorem, & vestrâ pro salute adim-
plentur hæc quotidie; & pro vo-
bis tam solemnem cum juramento
sunt confirmata, ut securos vos fa-
ciat, illorum adimplerionem du-
raturam usque ad finem sæculi.

rum: Sicut locutus est ad Patres
nostros; Abraham, & semini ejus
in sæcula. O solatium! O inæsti-
mabilis felicitas pro Christianis!

Primus hic præco, qui enarra-
bat prodigia solius Sanctissimæ
Virginis in Visitatione ipsius, judi-
cio nostro, loquebatur nimis diu:
Quapropter interpellabat ipsum
nonnemo, ut locum cederet se-
cundo, qui loqui debebat nobis
de magnificentijs Infantis JESU,
quem ipsa in purissimo suo gesta-
bat utero: Sed hic, qui evitare
satagebat defectum primi, abs eo,
quod adverteret, prolapsus est in
alterum protus contrarium: Lo-
quebatur enim nimis patum, ob
voluptatem, quâ demulcebamur
ex ijs, quæ dixit nobis; vos ipsi
sic judicabit ex eo, quod
percipietis.

***
*

ARGUMENTUM.

*Infans JESUS portatur in triumpho, in utero
Virginis Sanctissime, in die Visitationis ipsius.*

ARTICULUS III.

Considerabam quidem ab ini-
tio, dicebat nobis, Sanctis-
simam Virginem cognatam
suam Elisabeth visitantem, velut
illam, quam elegeram præcipuum
orationis & sermonis mei argu-
mentum. Sed hic scientiarum fons,
quem in suo gestabat utero, Fi-
lius ipsius Unigenitus, splendor

gloriæ Dei Patris sui, tantâ reful-
gens Majestate apparuit mihi, ut
continuo meos offuscaverit oculo-
los, cætera disparuerint omnia, &
præter ipsum, aspexerim nihil.

Intueri videbar mihi magnum Magnifi-
quendam Monarcham, portatum centia Filii
in curru triumphali, qui autem Dei, cum
non more Victorum terræ, aucu- portaretur
paba. in utero